



Дамян Дамянов

Понесени от лют бензинен
вятър

Понесени от лют бензинов вятър,
От градски пушек и от градска прах,
Забравихме небето и земята,
Изчезнахме, умряхме между тях.

И само в редки слънчеви недели,
Щом се обади селският ни бяс,
Поемаме към вили и парцели,
Да ги садим със скръб, със лук и праз.

Мотиките гърмят със гръм позорен
И плаче глух и гневен търнокоп,
Забит в един забравен вече корен
Или направо в нечий башин гроб.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8067>]